



# ADEVĂRUL PREZENT

## și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

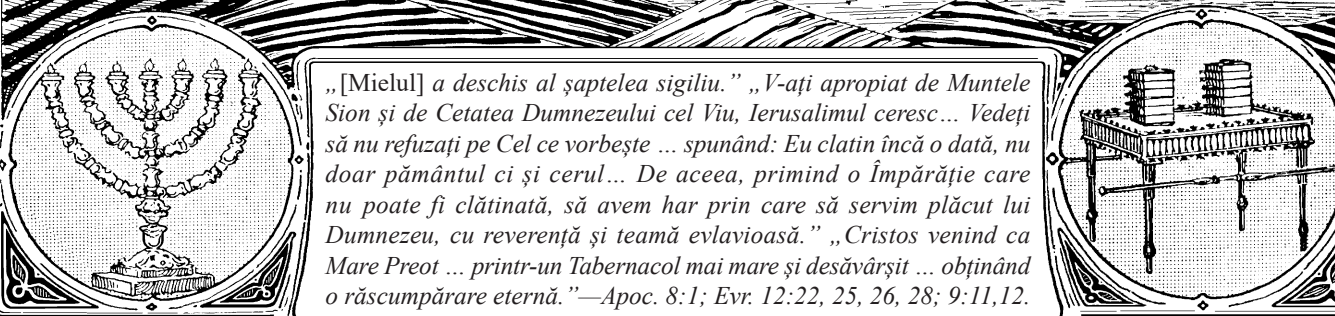
TOAMNA-IARNA 2025

AD 2025 — AM 6153

Nr. 14

### CUPRINS:

IMPOSIBIL ÎN ANUMITE CAZURI.....	18
CONSIDERAȚII PRIVIND T.C.E.....	19
CARACTERUL T.C.E — VĂTĂMAT IREMEDIABIL ÎN ACEST VEAC?.....	20
FĂCĂTORI DE RELE ȘI BĂGĂREȚI.....	22
PĂSTORUL NEBUN ȘI NETREBNIC.....	26
PĂCATE DE OMISIUNE.....	28
PĂCATE DE COMISIUNE.....	29
USCAREA BRAȚULUI.....	31



„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.”—Apoc. 8:1; Evr. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

# IMPOSIBIL ÎN ANUMITE CAZURI

„Căci este imposibil ca aceia care au fost o dată pentru totdeauna luminați, care au gustat și darul ceresc, și au fost făcuți părtași ai Spiritului sfânt, și care au gustat și au aflat a fi dulce rostirea lui Dumnezeu și lucrările puternice ale veacului viitor, și care au căzut, să fie aduși din nou la pocăință...” (Evrei 6:4-6, Rotherham).

**C**REDEM că este cu totul esențial ca copilul consacrat al lui Dumnezeu să recunoască importanța covârșitoare a înțelegerii corecte a privilegiului de a năzui spre starea de Tăbăraș Consecrat în Epifanie. Ca persoană „chemată” la consacrare, aceeași atitudine consacrată a inimii, minții și voinței este necesară, precum a fost și pentru chiar Cei Aleși.

Prin analogie putem spune: Tăbărașii Consecrați în Epifanie se află într-o poziție, într-un anumit sens, asemănătoare înaintea Domnului cu aceea a Apostolilor înainte de Cincizecime, căci, asemenea Vrednicilor Tineri, ei sunt consacrați și se află într-o stare de îndreptățire provizorie.

Deși unele dintre promisiunile făcute Vrednicilor Tineri — precum învierea mai bună, învierea la viață, perfecțiunea imediată a facultăților când vor fi înviați din morți — nu se aplică Tăbărașilor Consecrați în Epifanie, totuși ei sunt primiți de Dumnezeu în consacrare (Proverbe 23:26), ca făcând parte din sămânța premilenară a lui Avraam, sub aspectele pământești ale Legământului întărit prin Jurământ.

Ei sunt acum îndreptățiți provizoriu prin credința în Cristos și sunt primiți de Dumnezeu în consacrare ca parte din sămânța premilenară a lui Avraam, sub aspectele pământești ale Legământului întărit prin Jurământ. Ei se bucură, totodată, de privilegiul rugăciunii către Dumnezeu și al părtașiei cu El. Când vor fi puși la probă pentru viață sub Noul Legământ, ei nu vor pierde această relație a Legământului întărit prin Jurământ și nici aceste privilegii.

Toți iudeii credincioși loiali și toți cei îndreptățiți prin credință loiali de-a lungul Veacului Iudaic și al Veacului Evanghelic vor trebui să se consacre pentru a obține viața veșnică și, în cele din urmă, vor fi cuprinși printre *cvasi-aleși* consacrați. Trebuie să facem deosebire între acei *cvasi-aleși* care se consacră acum și cei care se vor consacra în timpurile de restabilire. Cei care se consacră acum — Tăbărașii [locul de rezidență] Consecrați [starea inimii] în Epifanie [perioada de timp] — primesc răsplătirile prevăzute de Dumnezeu pentru această clasă! Acei *cvasi-aleși* care se vor consacra în timpurile de restabilire vor primi răsplătirile rânduite pentru acel timp. Trebuie să facem distincție între aceste două clase. Fratele Jolly arată că există *cvasi-aleși* mai avansați, care se consacră înainte de Domnia Mijlocitoare Milenară a lui Cristos, și alții, mai puțin avansați, care se vor consacra în timpurile de restabilire (PT 1955, pag. 44).

Tăbărașii Consecrați în Epifanie trebuie să exerseze și să cultive toate laturile vieții — fizică, mentală, artistică, morală și religioasă — pentru a se evalua corect în raport cu pericolele. Aceasta va cere exercitarea curajului, pentru a izgoni lașitatea din mintea, inima și voința noastră; iar Dumnezeu Se bucură să supună curajul nostru, odată cultivat, la încercări printr-o mare varietate de probe, experiențe și situații. Fericit cel ce trece aceste încercări spre plăcerea divină! El va împărtăși, dacă toate celelalte condiții sunt îndeplinite, marile triumf care îi așteaptă pe cei curajoși și buni, după ce și-au unit bunătatea cu curajul.

Turma Mică, Vrednicii Bătrâni, Marea Mulțime și Vrednicii Tineri — cele patru clase alese — vor fi aclamați de toți în cer și pe pământ! Corurile îngerești vor cânta cea mai dulce muzică pe care Dumnezeu o poate compune, iar pe pământ, oamenii se vor alătura refrenului. Pe măsură ce aceste patru corpuri vor trece prin fața tribunei de onoare, Căpetenia lor îi va prezenta pe fiecare înaintea Împăratului lor, vorbind despre eroismul lor, iar Împăratul îi va recunoaște cu laudă și apreciere. Tot astfel, Tăbărașii Consecrați în Epifanie vor fi aclamați pe pământ, iar eroismul lor în timpul pre-

**ADEVĂRUL PREZENT**  
și  
**Vestitorul Epifaniei lui Cristos**

Revistă religioasă independentă publicată de  
**BIBLE STANDARD MINISTRIES**  
**LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT**  
4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:  
Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, U.S.A.  
Editorul versiunii românești ad interim:  
Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:  
**SLUJIRILE STINDARDUL BIBLIEI**  
**MIȘCAREA MISIONARĂ LAICĂ**  
R. Moldova, or. Chișinău  
email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:  
engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă,  
malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă:

- Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;
- Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea
- Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca hrană la timp convenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

zent, când răul predomină, va fi recunoscut atât în cer, cât și pe pământ. Mare, într-adevăr, va fi triumful celor curajoși și buni (PT 1970, pag. 55)!

Dumnezeu îi va onora în mod deosebit pe Tăbărașii Consacrați în Epifanie, căci ei se dovedesc credincioși sub încercări mai mari decât cele pe care, în general, le vor avea restituționiștii. Ei vor fi privilegiați de a fi asistenții speciali ai Vrednicilor și ajutoare puternice pentru omenirea care va urca împreună cu ei pe Calea Sfințeniei. Ce Tată Ceresc minunat avem! Cât de milostiv este El față de noi toți! Să ne păzim în dragostea lui Dumnezeu (Iuda 21)!

#### CONSIDERAȚII PRIVIND TĂBĂRAȘII CONSACRAȚI ÎN EPIFANIE

Fratele Jolly, în PT 1957, pag. 25, afirmă: „Vrednicii Bătrâni vor fi prinți — nu împărați — pe tot pământul, și, în această calitate, îi vor avea ca asociați pe Vrednicii Tineri. ... Acești Vrednici Bătrâni și Tineri vor fi conducătorii așezați sub autoritatea lui Cristos; iar lumea [tipificată de cele douăsprezece seminții ale lui Israel] nu doar că nu va domni deloc atunci, ci va fi supusă acestor Vrednici. ... Vrednicii Bătrâni și cei Tineri se vor înfățișa lumii ca guvernatorii ei vizibili și, ca atare, vor fi recunoscuți și ascultați de către lume” (E 17, pag. 107). Faptul că fiecare seminție era condusă de un singur prinț (Numeri 1:5-16) nu înseamnă neapărat că unul singur dintre Vrednici ar trebui să fie capul fiecărei seminții; căci, în aplicarea pentru Veacul Evanghelic, prinții au reprezentat, în fiecare caz, pe „conducătorii (nu unul singur, ci mai mulți)” fiecărei seminții antitipice (E 8, pag. 12). În tip, conducătorii sau prinții aveau „subordonați” (E 8, pag. 665, jos), care erau prinți asistenți sau căpetenii. Astfel, existau căpetenii peste sute, peste cincizeci și peste zeci. Se pare că existau, de asemenea, prinți peste diferite case din cadrul unei seminții, după cum se observă, de pildă, în cazul lui Zimri, care era „un prinț al unei case părintești printre simeoniți” (Numeri 25:14). Așadar, Vrednicii, în calitatea lor de prinți, îi vor avea ca asistenți capabili pe *cvasi-aleși* (în mod special pe Tăbărașii Consacrați în Epifanie), potrivit capacităților lor variate, căci, în mod evident, *cvasi-aleșii* sunt reprezentați printre prinții sau căpeteniile subordonate.

Este pe deplin potrivit ca Tăbărașii Consacrați în Epifanie să fie considerați cea mai înaltă clasă dintre *cvasi-aleși*, sub Vrednici. Ca antitip al lui Medan (al treilea fiu al Cheturei), ei se află imediat după Iocșan cel antitipic — Vrednicii în general (al doilea fiu al Cheturei) — și sunt mai sus decât restul *cvasi-aleșilor* și clasa restituționiștilor în general, tipificați prin copiii născuți mai târziu ai Cheturei. Datorită poziției pe care o vor avea imediat lângă Vrednici, ca cea mai înaltă clasă dintre *cvasi-aleși*, ei vor avea într-adevăr o răsplătă milenară *asemănătoare* în multe privințe cu cea a Vrednicilor, în mod special cu cea a Vrednicilor Tineri — *deși nu identică*.

Fratele Gohlke, în PT 1981, pag. 78, afirmă: Cristosul, Cap și Corp, este Preoțimea Împărătească, aflată acum în Sfânta Sfințelor antitipică, natura divină. Marea Mulțime și Vrednicii Tineri constituie cele două clase aflate în Curtea antitipică, în această perioadă a Epifaniei a celei de-a Doua Veniri a lui Isus. Cei care se consacră după încheierea celor 80 de ani antitipici (1874-1954) pentru curățirea mamei unei fiice (Leviticul 12) își au statutul de consacrați, nu în Curtea Epifaniei, ci în Tăbăra Epifaniei. Prin urmare, ne referim la această clasă ca la Tăbărașii Consacrați în Epifanie. Ei sunt reprezentați și prin Netinimi, care erau asistenții Leviților în slujba lor. Această clasă va fi binecuvântată din belșug în Mileniu, când îi va asista pe Vrednici în lucrarea lor de a binecuvânta pe toți cei nealeși cu oportunitatea restabilirii.

Ei vor fi cea mai înaltă clasă a restituționiștilor în timpul Mileniului, sub Vrednici, și totodată cea mai înaltă clasă pământească după Mileniu. Miriam, sora lui Moise și a lui Aaron, cea care a condus femeile în cântarea marelui imn al izbăvirii după nimicirea lui Faraon și a oștirilor sale în Marea Roșie, pare să prefigureze pe cei care vor fi conducători ai omenirii în marele cor Aleluia (Apocalipsa 5:13), după distrugerea lui Satan și a oștirilor lui în Moartea a Doua, în Puținul Timp (E 11, pag. 293). Tăbărașii Consacrați în Epifanie vor fi cei dintâi în antitipul lui Miriam. Lucrarea milenară și osteneala de iubire a acestei clase nu vor fi nicicând uitate de cei pe care i-au ajutat să meargă pe Calea Sfințeniei către viața veșnică pe pământ. Ei vor fi, de asemenea, răsplățiți cu prisosință.

Frații credincioși luminați în Epifanie, s-au conformat acestor schimbări și ajustări de tranziție, pe măsură ce Domnul le-a adus și le-a descoperit prin Cuvântul Său și prin călăuzirile providențiale, care continuă până în ziua de astăzi. Iar acum sunt tot mai mulți frați care s-au consacrat după toamna anului 1954, avându-și poziția în Tabără, ca Tăbărași Consacrați în Epifanie. Tăbărașii Consacrați în Epifanie care sunt la Adevăr, constituie cea mai înaltă clasă dintre netinimii antitipici, care slujesc în unitate plină de simpatie împreună cu frații lor Vrednici Tineri, care sunt Leviți antitipici în Curte. Mai mult, ei sunt foarte strâns înrudiți cu acești frați Vrednici Tineri, ambele clase aparținând aceleiași seminții antitipice a lui Manase.

Dragii mei frați consacrați: Tăbărașii Consacrați în Epifanie s-au consacrat până la moarte, într-un timp în care păcatul predomină; de aceea, Tăbărașii Consacrați în Epifanie intră pe o poartă strâmtă și merg pe o cale îngustă, rămânând cu credincioșie morți față de sine și față de lume, dar vii pentru Dumnezeu, în mijlocul multor împotriviri și încercări! Da, atât de aproape ajung ei, în multe privințe, de a fi dintre Cei Aleși! Însă, odată cu privilegiile mai mari vin și încercări mai mari, prin care sunt puși la probă ca să ră-

mână statornici chemării lor. Totuși, dacă vor cădea cu voia, vor fi supuși unei sentințe mult mai severe pentru greșelile lor! Tăbărașii Consacrați în Epifanie sunt „fecioarele fără număr” din Cântarea Cântărilor 6:8, care aveau o strânsă relație cu Solomon, deși nu una conjugală. O, Tăbărașii Consacrați în Epifanie au primit de la Dumnezeu, prin David, însărcinarea de a sluji Leviților: „De asemenea dintre netinimi, pe care David și prinții îi rânduiseră pentru serviciul leviților” (Ezra 8:20). Da, odată cu timpul de tranziție vine și o intensificare a fricțiunilor pentru cei care nădăjduiesc să devină Tăbărași Consacrați în Epifanie. Să lepădăm, așadar, Contradicționismul cârtitor, nemulțumirea; și, asemenea lui Pavel, să alergăm astfel încât să câștigăm!

#### CARACTERUL T.C.E. — VĂTĂMAT IREMEDIABIL ÎN ACEST VEAC?

Înțelegem că unii, în timpul milenar de adunare a unui popor pentru numele Său, fără a se afla sub pedeapsa morții a doua, își pot deteriora caracterul dincolo de orice posibilitate de îndreptare. Printre aceștia se vor număra, fără îndoială, mulți dintre Cărturarii și Fariseii secerișurilor din Veacul Iudaic și din Veacul Evanghelic (Matei 23:33; E 16, pag. 175), care, prin păcatele lor — mai ales împotriva Adevărului lui Dumnezeu — și-au subminat caracterul într-atât, încât pentru unii rânduielile Mileniului nu vor putea aduce reformarea. Bătrânii care nu își vor umple zilele Mileniului cu fapte bune sunt cei care, la sfârșitul Mileniului — în puținul timp — vor fi găsiți nevrednici de viață și vor fi aruncați în Moartea a Doua. Astfel, după Mileniu, aceste clase nu vor mai exista. Din aceste fapte conchidem că tuturor li se va acorda cel puțin o sută de ani ca prilej pentru reformare. Cei care vor refuza să se îndrepte chiar și în exterior vor fi nimiciți la sfârșitul celor o sută de ani de încercare, încheindu-și astfel proba pentru viață în eșec deplin; o perioadă mai lungă, în cazul lor, ar fi zadarnică, din pricina imposibilității de a fi reformati (E 16, pag. 175).

CĂRTURAR: Substantiv, din latinescul *scriba*, de la *scribo*, „a scrie”: un scriitor și doctor al Legii; un om învățat, deprins în Lege; acela care citea și explica Legea poporului (Neemia 8:1). Clasa vizată în Matei 23:15, 33 nu era alcătuită din păgânii lipsiți de cunoașterea Adevărului, nici din cei mai de jos și mai neștiutori ai națiunii iudaice, ci din Cărturarii și Fariseii care, în aparență, erau cei mai religioși — conducătorii și învățătorii poporului. Acestora Domnul nostru le-a spus: „Cum veți scăpa de judecata *gheenei*?” Ei erau fățarnici, necredincioși propriilor lor convingeri. Mărturia Adevărului le fusese adusă cu prisosință, dar ei au respins-o și au încercat să-i zădărnicească puterea, descurajând poporul să o primească. Iar împotriva lui Spiritului sfânt al luminii și al adevărului, își împietreau inimile împotriva însuși mijlocului rânduit de Dumnezeu pentru binecuvântarea lor. Astfel, ei se

împotriveau cu răutate harului Său; iar un asemenea drum, dacă este străbătut până la capăt, sfârșește inevitabil în condamnarea la Moartea a Doua — *Gheena*. Fiecare pas pe calea orbirii voite și a împotrivirii față de Adevăr face întoarcerea tot mai anevoioasă și îl transformă pe cel vinovat tot mai mult în acel tip de caracter pe care Dumnezeu îl detestă și pe care Moartea a Doua este rânduită să-l nimicească în întregime. Cărturarii și Fariseii înaintau grabnic pe această cale; de aceea avertizarea Domnului nostru: „Cum veți scăpa?” Sensul este: Deși vă lăudați cu evlavia voastră, veți fi cu siguranță nimiciți în *Gheena*, dacă nu vă schimbați purtarea (Life-Death-Hereafter, pag. 67).

Tăbărașii Consacrați în Epifanie, ca ajutoare speciale ale Vrednicilor și, de la moartea ultimului conducător dintre Vrednicii Tineri al poporului Domnului, la 5 aprilie 2016, au responsabilitatea de a conduce Mișcarea Domnului. Iehova a rânduit un Tăbăraș Consacrat în Epifanie ca administrator la sediul Slujirile Stindardului Bibliei [LHMM] din Chester Springs, Pennsylvania, și alți Tăbărași Consacrați în Epifanie ca reprezentanți ai Săi în întreaga lume. Iar acest privilegiu aduce cu sine o mare răspundere! Cei luminați în Epifanie dintre Tăbărașii Consacrați se află sub o cercetare atentă în tot ceea ce scriu și în tot ceea ce rostesc în convorbirile cu cei interesați. „În final, fraților, toate cele ce *sunt* adevărate, toate cele oneste, toate cele drepte, toate cele pure, toate cele de iubit, toate cele vorbite de bine, dacă *este* vreo virtute și dacă *este* vreo laudă, gândiți-vă la acestea. Cele pe care le-ați și învățat și primit și auzit și văzut în mine, practicați-le! Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi” (Filipeni 4:8, 9). Trăim într-un timp în care aprobarea răului a devenit un principiu socotit acceptabil, atunci când aduce persoanei renume, avere sau putere. Actul aprobării — plăcerea sau dispoziția minții prin care consimțim la cuviința unui lucru, cu un anumit grad de mulțumire, precum legile lui Dumnezeu cer *aprobarea* noastră: aceasta este aprobativitatea.

Trebuie să ținem seama de dorința lui Dumnezeu de a da Adevărul pe măsură ce devine cuvenit, până la inaugurarea Domniei Mijlocitoare a lui Cristos și toate acele vase alese ale lui Dumnezeu vor fi pregătite pentru a sluji neamurilor pământului spre viață veșnică, sub condiții desăvârșite. Dumnezeu I-a spus Fiului Său: „Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului *în stăpânire*” (Psalmii 2:8).

Să avem în vedere și faptul că am primit Adevăruri și prin slujitori care nu erau membri de stea. Fratele Johnson a arătat această slujire, de pildă, când a făcut referire la visele și viziunile unor bătrâni și slujitori generali, în E 9, pag. 108-110, 112, 113. De asemenea, E 10, pag. xxiv, subliniază că, „în general vorbind, Adevărul tipic, la *prima* sa *primire*, este limitat la membrii de stea. Totuși, alții în afară de aceștia, adică alți cărturari învățați în împărăția cerului (Matei 13:52), au fost, din

când în când, privilegiați să *aducă câte ceva nou* din magazie, din Biblie [italicele ne aparțin]. Iar E 5, pag. 38, afirmă că „Însuși Domnul a promis că orice slujitor capabil și credincios al Adevărului va fi favorizat de El cu a aduce ceva nou din magazie” (Matei 13:52; PT 2003, pag. 42).

Deși lui Moise însuși i s-a poruncit să facă cele două trâmbițe, este limpede că el a încredințat lucrarea meșterilor, Bețaleel și Aholiab, asistați de tovarășii lor (vezi Exodul 31:1-6). Bețaleel îl tipifică pe Domnul nostru în lucrarea Sa de a dezvolta Biserica și toate învățăturile ei pertinente. Aholiab îi reprezintă pe membrii celor șapte stele, folosiți de Domnul ca ajutoare speciale în dezvoltarea Bisericii și a învățăturilor ei. Asistenții acestora îi reprezintă pe cărturarii anti-tipici, instruiți în lucrurile Împărăției, scoțând lucruri noi și vechi. Acești cărturari erau constituiți din ajutorii generali și speciali ai membrilor celor șapte stele (Matei 13:52; PT 2003, pag. 3).

FARISEU: *Substantiv* [din ebraicul „a separa”]. Membru al unei secte iudaice a cărei religie consta într-o strictă ținere a riturilor și ceremoniilor, precum și a tradițiilor bătrânilor, iar pretinsa lor sfințenie îi făcea să se separe ca sectă, socotindu-se mai drepti decât ceilalți iudei.

Să vorbim acum despre lucrarea de cernere care a însoțit întotdeauna vremurile de tranziție. Dorim să începem cu prima venire a Domnului nostru. Slujirea Domnului nostru progresase mult, iar poporul era captivat de cuvintele Lui, spunând: „Niciodată vreun om nu a vorbit ca omul acesta”, și „mulțimi mari L-au urmat”. Dar către încheierea slujirii Sale, pe măsură ce gelozia și dușmănia „Doctorilor în Teologie” și a Fariseilor au început să se manifeste, popularitatea Sa a scăzut; și aflăm că mulți dintre cei ce-L ascultau au început să-L părăsească. Iar El a zis: „Din această cauză v-am spus că nimeni nu poate veni la Mine, decât dacă i-a fost dat de Tatăl Meu”. De atunci, mulți dintre ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El. Atunci Isus le-a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” Atunci Simon Petru a răspuns și I-a zis: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68). Astfel de cerneră și încercări a ucenicilor Domnului în vreme de tranziție, au avut loc de-a lungul întregului Veac Evanghelic și continuă până în ziua de astăzi.

Un fapt de interes este acela că numai Matei menționează ocupația sa anterioară de vameș, ceea ce dă mărturie despre smerenia sa. Alegerea unui vameș ilustrează nepărtinirea Domnului și sugerează onestitatea lui Matei, în pofida reputației generale a acestor slujitori disprețuiți ai stăpânilor romani. Numit inițial Levi, el a fost cunoscut, după chemarea sa ca apostol, sub numele de Matei, care înseamnă „darul lui Dumnezeu” (Marcu 2:14; Luca 5:27; PT 2000, pag. 56).

Reputația Domnului nostru ca fiind Acela care umbla în tovărășie cu vameșii și păcătoșii poate să fi început chiar cu această ocazie, căci Matei a pregătit îndată o cină în casa sa pentru Isus și pentru prietenii și cunoscuții săi (Matei 9:10). Fariseii, cinici, critici și în căutare de pricină, au obiectat că, dacă Isus ar fi fost drept, atunci El nu s-ar fi aflat în asemenea companie. Domnul a răspuns că nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi, și această împrejurare I-a oferit prilejul de a le rosti o scurtă predică, întemeiată pe textul din Osea 6:6, arătând că El venise nu pentru a chema la pocăință pe cei drepti, ci pe păcătoși.

Acești conducători răi au fost și rămân sectari lacomi, ale căror poftes după putere, onoruri și câștig murdar nu pot fi saturate (Faptele 20:30; Filipeni 3:2; 1 Petru 5:2, 3). Ei sunt păstori netrebniți, lipsiți de adevărata înțelegere, preocupați de propriile căi și câștiguri, mai ales din partea sectelor și denominațiilor lor (Isaia 56:11; Ezechiel 34:2-10; Ioan 10:12, 13). Aceste împrejurări au adus la amvon o mare parte dintre cei pe care Scriptura îi numește „păstori plătiți”. Responsabilitatea păstorilor plătiți, care au luat asupra lor slujirea Evangheliei în numele lui Cristos, este foarte mare. Ei se află într-o poziție deosebit de proeminentă înaintea poporului, ca reprezentanți ai lui Cristos, ca purtători speciali ai spiritului Său și ca tâlcuitori ai Adevărului Său. Și, ca clasă, ei au avut avantaje în fața altor oameni pentru a ajunge la o cunoștință a Adevărului și a-l proclama liber. Ei au fost scutiți de poverile muncii și grijilor pentru câștigarea traiului, care îi încătușează pe alți oameni; și, având nevoile materiale asigurate, li s-a acordat timp, liniște, educație specială și numeroase mijloace de asociere etc., toate pentru acest scop (P 4, pag. 62)\*.

Cei ambițioși după plăcerile și bogăția acestei lumi să le caute în domeniul comerțului sau în profesiile aducătoare de câștig; dar nimeni să nu devină slujitor al Evangheliei lui Cristos din alt motiv decât iubirea pentru Dumnezeu, pentru Adevărul Său și pentru frații Săi: o iubire care se va bucura să sacrifice comoditatea, bogăția și onorurile oamenilor, nu cu părere de rău, ci din toată inima. Creștinătatea nominală a devenit mare și lumească, iar slujitorii săi sunt onorați cu titluri precum Sfinția Sa, Preasfinția Sa, Înalt Preasfinția Sa sau Doctor în Teologie; și odată cu aceste onoruri și titluri vin salarii, nu potrivit nevoilor slujitorului, ci pe baza comercială a capacității lui de a atrage mari congregații și oameni bogați. Rezultatul firesc a urmat: „... preoții acestora învață pentru plată, și profeții acestora ghicesc pentru bani, totuși ei se vor sprijini pe Iehova și vor spune: Nu este Iehova printre noi? Niciun rău nu poate veni asupra noastră” (Mica 3:11). „Fiindcă va veni timpul când nu vor suporta doctrina sănătoasă, ci, după poftele lor proprii, își vor îngămădi învățători, având urechi care îi gâdilă. Și își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor abate spre fabulații” (2 Timotei 4:3, 4; P 6, pag. 286, 287\*).

În consecință, unii dintre cei din grupurile Adevărului și unii din Creștinătate au fost și sunt orbi din punct de vedere spiritual, fiind conducători religioși ori păzitori răi. Asemenea fariseilor orbi din zilele lor, ei nu pot deosebi semnele timpurilor (Matei 15:14; 16:1-3; Luca 12:54-56). „Ei sunt ignoranți în mod voit” de „adevărul prezent” (2 Petru 3:3-5; 1:12); ei sunt asemenea câinilor de pază care nu pot lătra ca să dea înștiințare; au multe închipuiri fanteziste (dormind [visând; vezi nota marginală, ASV]) și iubesc tihna și somnul figurat (Isaia 56:10).

Milton [unul dintre cei mai mari poeți englezi] i-a numit „guri oarbe”. John Ruskin [scriitor de proză polemică, filosof și gânditor social], comentând aceasta, spune: „Aceste două monosilabe exprimă cu o exactitate desăvârșită contrariile caracterului drept în cele două mari slujbe ale Bisericii — cele de episcop și păstor. Episcop înseamnă cel care vede; păstor înseamnă cel care hrănește; prin urmare, cel mai neepiscopal caracter pe care îl poate avea un om este a fi orb; iar cel mai nepăstoresc este să dorească el însuși să fie hrănit, în loc să hrănească. Aproape toate relele Bisericii au iz-

vorât din faptul că episcopii au dorit *puterea* mai mult decât *lumina*. Ei voiesc autoritate, nu viziune de ansamblu. Este slujba regelui (Cristos este Regele nostru) să cârmuiască; slujba episcopului este să *vegheze asupra* turmei, să numere oile turmei una câte una; să fie totdeauna gata să dea socoteală deplină de ea.”

O, dragii mei frați, Dumnezeu S-a purtat ca un soț grijuliu față de Legământul Legii de-a lungul Veacului Iudaic, până când, la sfârșitul acestuia, slujitorii aceluia legământ — preoții, leviții, cărturarii, fariseii etc. — și-au dovedit deplina nevrednicie; iar atunci Domnul i-a lepădat, cu toate promisiunile Legii, cu învățăturile, rânduielile și instituțiile ei, împreună cu tot ce se afla sub autoritatea lor, îndepărtându-i din favoarea Sa.

Când cineva care a slujit lui Dumnezeu în studierea, practicarea și răspândirea Cuvântului Adevărului lui Dumnezeu cu favoare, își leapădă apoi acest privilegiu, acel slujitor, făcând acest lucru, își dovedește deplina nevrednicie, iar Domnul îl leapădă. Iehova, Cel ce poate citi inima, îl leapădă din favoarea Sa, împreună cu toți cei ce se află sub influența lui.

PT 2023, pag. 2-6

## FĂCĂTORI DE RELE ȘI BĂGĂREȚI

„Dar niciunul dintre voi să nu sufere ca un ... făcător de rele, sau ca un băgăreț în treburile altora”

(1 Petru 4:15).

ÎN TEXTUL NOSTRU, apostolul Petru îndeamnă: „Niciunul dintre voi [nimeni — niciodată — sub nicio formă — în nicio împrejurare] să nu sufere ca un ucigaș — «Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș nu are viață eternă rămânând în el» (1 Ioan 3:15) — sau hoț [nu doar furtul propriu-zis, sustragerea, tâlhăria etc. sunt incluse aici, ci și jefuirea altora de bunul lor nume], sau făcător de rele, sau ca un băgăreț [oferindu-și serviciile acolo unde nu sunt nici cerute, nici necesare] în treburile altora”.

Cu siguranță, niciunul dintre cei consacrați și credincioși Domnului nu ar fi dispus de bunăvoie să fie un făcător de rele. Cel care ar face răul în mod voit nu ar avea Spiritul sfânt al lui Dumnezeu, mintea sau dispoziția Sa sfântă, ci mai degrabă dispoziția lui Satan, Adversarul. Astfel stând lucrurile, cel mai grav lucru care s-ar putea spune cu adevăr despre oricare dintre cei cu adevărat consacrați ar fi că a fost prins într-o greșală, sau că o slăbiciune a cărnii a pricinuit încălcarea, sau că, prin cursa Adversarului, a fost atras să facă ceva ce, în inima lui, dezaprobă. Dar faptele rele, chiar și atunci când nu sunt intenționate, trebuie totuși evitate cu grijă.

Pe măsură ce frații dragi se cercetează pe ei înșiși — „Dar omul să se cerceteze pe sine însuși...”; „Cercetați-vă pe voi înșivă dacă sunteți în credință; pe voi înșivă încercați-vă. Sau nu știți că Isus Cristos este în voi, în afară numai dacă sunteți netrebnci?” (1 Corin-

teni 11:28; 2 Corinteni 13:5) — unii pot descoperi că sunt atât de înconjurați de grijile acestei vieți și atât de prinși în capcana plăcerilor ei și a înșelăciunii bogățiilor — fie deja dobândite, fie urmărite (Matei 13:22; Luca 8:14; 21:34-36) — încât au puțin sau nu au deloc timp pentru hrănirea și exercițiul spiritual cuvenit. Ei sunt slabi și bolnavi din punct de vedere spiritual (1 Corinteni 11:30) și au nevoie să meargă la Marele Medic și să primească și să urmeze sfatul înțelept al Cuvântului Său. Dorim să subliniem aici, în mod special, păcatul *amestecului în treburile altora*.

Unii se împovărează peste măsură încercând să se ocupe de treburile altora și asumându-și responsabilități pe care Domnul nu le-a pus niciodată asupra lor [oferindu-și serviciile acolo unde nu sunt nici cerute, nici necesare]. Aceasta este, de asemenea, o dovadă de slăbiciune spirituală, căci acești prieteni dragi își neglijează cu siguranță propria lor hrănire și exersare spirituală, altminteri nu ar avea atât de mult timp de risipit în a găsi greșeli la alții. Ei au nevoie să citească, să rețină și să asimileze lăuntric lecțiile din textul nostru și din diferitele alte declarații spirituale care afirmă că poporul Domnului trebuie să învețe să nu fie băgăreți în treburile altora. Sfântul Pavel spune: „Fiindcă auzim că unii umblă în neorânduială între voi, fără să lucreze deloc, ci sunt băgăreți” (2 Tesaloniceni 3:11). Și iarăși el spune: „Și în același timp învață să fie leneșe, rătăcind din casă în casă;

și nu doar leneșe, dar și limbute și băgărețe, vorbind ce nu ar trebui” (1 Timotei 5:13).

Nu alcătuim acest articol din spirit lipsit de bună-tate, ci cu intenția de a ajuta pe unii care sunt cu adevărat nobili și buni la inimă, dar care sunt lipsiți de o credință deplină în Domnul ca Ocârmuitor al propriei Sale lucrări. Uneori, aceștia sunt înclinați să vorbească de rău și să se amestece în treburile altora, în privința fraților pe care ar trebui mai degrabă să-i încredințeze în grija Domnului, rugându-se pentru ei. În măsura în care au o cunoaștere sigură și o ocazie potrivită, ei trebuie să facă ceea ce li se pare corect conform judecății și încrederii lor, ca fiind datorii lor cuvenită în armonie cu Scripturile — să discute serios cu persoana respectivă și să facă sugestii; dar, cu siguranță, lucrurile nu trebuie să meargă mai departe de atât. Ei nu trebuie să se ridice ca diriguitori ai treburilor altora și, cu atât mai puțin, ca diriguitori ai treburilor Domnului.

Domnul este cu siguranță vrednic de încredere spre a-Și conduce propria cauză. Și, cu siguranță, avem încredere în înțelepciunea și puterea Sa, precum și în dreptatea și iubirea Sa. Să avem mai multă credință în Domnul și să căutăm mai degrabă călăuzirile Sale decât să ne gândim cum am putea să ținem chivotul în echilibru (1 Cronici 13:9, 10). Domnul a rânduit Bătrâni în Biserica generală și în congregațiile locale, ca „supraveghetori”. În timp ce își împlinesc în mod corespunzător privilegiile și responsabilitățile slujbei lor, ei trebuie de asemenea să ia seama la ei înșiși și la întreaga turmă (Faptele 20:28), ca nu cumva să depășească hotarele slujirii lor și să devină indiscreți sau iscoditori.

Poporul consacrat al Domnului pare la fel de predispus ca și alții să devină băgăreți și să sufere pentru aceasta. Se pare că uneori sunt chiar mai înclinați decât alții să fie băgăreți. Ei și-au stabilit standarde mai înalte decât alții și sunt mai conștiințioși în nădejdea de a-și atinge ținta. Iubirea lor pentru dreptate este mai mare, iar ura lor față de nelegiuire este mai puternică decât înainte de consacrare. De aceea există mereu ispita de a nu se mulțumi cu a-și vedea de propriile treburi, cu a-și disciplina propriile gânduri, motive, cuvinte și fapte — ci de a da sfaturi și de a încerca să controleze pe toți și toate; adică de a se amesteca în treburile altora.

Poporul consacrat al Domnului, chiar dacă nu are în mod natural o minte sănătoasă în această privință, va fi totuși constrâns în direcția cea bună de instrucțiunile Scripturilor și de conștientizarea faptului că timpul este scurt pentru împlinirea sacrificiului lor prin legământ. Ei ar trebui, de asemenea, să înțeleagă că Regula de Aur, cerută de la Noua Creație, interzice orice lucru asemănător amestecului în treburile altora. Cu siguranță, nu le-ar plăcea ca alții să se amestece în treburile lor și, în mod egal, ar trebui să fie atenți să facă altora ceea ce ar dori să li se facă lor.

Apostolul și-a dat seama, totuși, că opusul acesteia constituie spiritul general al lumii și îi îndeamnă pe sfinți să studieze, să practice și să învețe în această privință. Cuvintele lui sunt: „Căutați cu stăruință să fiți liniștiți și să vă vedeți de ale voastre” — 1 Tesaloniceni 4:11.

Este înțelept să ne întrebăm, în legătură cu orice chestiune care ne trece prin minte în această privință: Este treaba mea? În conversațiile noastre sau în relațiile noastre generale cu lumea vom descoperi, în urma unei examinări atente, că, de regulă, nu este treaba noastră să certăm, să muștrăm sau să dojenim pe cineva. Noi am fost chemați de Domnul și ne-am abătut de la cursul lumii pentru a umbla pe o cale îngustă: *aceasta* este treaba noastră. Cu siguranță, dorim ca lumea să ne lase în pace, ca să-L putem urma pe Domnul și, în mod corespunzător, ar trebui să lăsăm și noi preocupările lumii deoparte, îndreptându-ne pe noi înșine și vestirea Evangheliei către cel ce „are urechi de auzit”. Lumea, nefiind chemată de Domnul și *neintrând* pe o „cale consacrată”, are dreptul să-și aleagă propriul drum și are dreptul să se aștepte ca noi să nu intervenim, după cum nici noi nu dorim să fim deranjați. Acest lucru nu va împiedica faptul că lumina noastră va continua să strălucească și, astfel, vom exercita indirect o influență neîntreruptă asupra lumii, chiar dacă nu o muștrăm și nu ne amestecăm în treburile altora.

Totuși, atunci când este vorba de o chestiune de afaceri în care suntem implicați financiar, nu va fi, desigur, o amestecare în treburile altora, ci a ne vedea de propriile noastre treburi, acordând atenția cuvenită unei astfel de chestiuni. De asemenea, nu înseamnă amestec necuvenit ca un părinte să cunoască și să îndrume toate interesele care privesc familia și căminul. Totuși, chiar și aici, drepturile personale ale fiecărui membru al familiei ar trebui luate în considerare și protejate. Soțul și tatăl, fiind recunoscut ca cap al familiei și autoritate principală, ar trebui să folosească această autoritate cu o blândă moderație și cu o înțeleaptă chibzuință. Individualitatea soției, gusturile și preferințele ei ar trebui să fie respectate de către el, iar în calitate de reprezentantă a lui, ea ar trebui să fie înzestrată cu deplină putere și autoritate în domeniul ei special, ca ajutor potrivit și păstrătoare a căminului; iar în absența lui, ea ar trebui să-i reprezinte pe deplin autoritatea în toate treburile familiei. Copiii, de asemenea, în funcție de vârstă, ar trebui să primească o măsură rezonabilă de intimitate și individualitate în treburile lor, părintele exercitând autoritate și supraveghere doar atât cât să contribuie la buna rânduială și la confortul căminului, precum și la dezvoltarea corespunzătoare a membrilor săi.

Amestecul în treburile altora devine o sursă tot mai mare de dificultate în biserici — în ecleziile locale. O cunoaștere clară a Adevărului prezent și o conștiință

mai sensibilă par, mai degrabă, să sporească această dificultate (compară cu *Studii în Scripturi*, Vol. VI, pag. 583-586). Precum în familii este adesea prezent un simțământ greșit, care îl împinge pe fiecare membru să vrea să știe totul despre treburile fiecărui alt membru, tot astfel, în diferitele congregații ale poporului Domnului există adesea tendința de a se amesteca, de a cerceta și de a se implica în treburile, mai ales în cele personale, ale altora — de a fi băgăreți. În unele cazuri pare să existe o dispoziție de a încerca să se descopere tot ce este nefavorabil în legătură cu ceilalți și de a se judeca reciproc.

Dificultatea constă în lipsa iubirii. „Dragostea nu face rău aproapelui” (Romani 13:10). Ea nu se bucură descoperind cusururi; nici nu le caută. Ea nu bănuiește răul — dimpotrivă, presupune binele. Fiecare din poporul Domnului să se judece pe sine în această privință și să vadă în ce măsură a fost un băgăreț în treburile altora. Fiecare să hotărască [cercetați vă pe voi înșivă] în cazul său că acest defect, în măsura în care îl are, este o lipsă a spiritului iubirii, și fiecare să meargă la Domnul în rugăciune, căutând cu seriozitate să fie zidit în această calitate a iubirii. Putem concluziona cu siguranță că există ceva din fierea amărăciunii în inimă, dacă găsim plăcere în a căuta cusururi în trupul fraților Domnului. Ar trebui să ne amintim că cel care nu iubește pe fratele pe care l-a văzut nu are asigurarea că Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut (1 Ioan 4:20). La convenția din Pottstown, din 1986, fratele Carl Seebald ne-a atras atenția asupra acestei înțelegeri: „Fratele Johnson ne-a spus aceasta și îmi amintesc că și-a ridicat degetul când a zis: Nu ridicați poala simbolică a hainei dreptății lui Cristos, care acoperă imperfecțiunile trupesti ale fratelui, ca să vedeți ce este dedesubt. Îmi amintesc aceasta — este o lecție, fraților, pe care trebuie să o învățăm mereu!”

Simțim nevoia să nuanțăm această afirmație puternică despre iubire prin cuvintele: „Mai întâi dreptatea, apoi iubirea!” Uneori, creștinii observă doctrina iubirii în Biblie, dar uită că există o lecție care precede iubirea. O, facem tot ce ne stă în putere în privința iubirii; totuși regula care ar trebui să guverneze toate relațiile noastre cu alții este: mai întâi dreptatea, apoi iubirea. Că Dumnezeu rămâne neclintit lângă principiile adevărului, dreptății și iubirii, o dovedesc din belșug următoarele Scripturi: „Dumnezeu nu este om ca să mintă ... a spus El și nu va face, sau a vorbit și nu va împlini?” (Numeri 23:19). „Toate căile Lui sunt judecată; El este un Dumnezeu al adevărului ...” (Deuteronom 32:4). „Este nedrept Dumnezeu? ... Nicidecum; fiindcă atunci cum va judeca Dumnezeu lumea?” (Romani 3:5, 6). „Este nedreptate la Dumnezeu? Nicidecum” (Romani 9:14). „Dumnezeu nu este nedrept” (Evrei 6:10). Și „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:7, 8).

Potrivnicul stă la pândă, gata să întindă curse poporului lui Dumnezeu și să dezvolte în ei spiritul amestecului în treburile altora și lipsa de dragoste, sub masca datoriei, a iubirii de dreptate, a justetei etc. Încrederea noastră în frați este atât de mare încât nu putem crede că vreunul dintre ei ar renunța de bunăvoie și intenționat, sau din preferință, la dreptate și ar apuca pe calea lipsită de iubire a vătămării. Ei trec cu vederea faptul că Dumnezeu nu ne-a autorizat niciodată să ne judecăm unii pe alții, nici să pretindem dreptate unii de la alții. El nu și-a autorizat poporul nici să se pedepsească între ei, nici să se disciplineze reciproc în vreun fel. El nu și-a autorizat niciodată poporul să devină inchișitori, anchetatori sau iscoditori.

Este scris: „Domnul va judeca poporul Său” (Evrei 10:30). Ne temem oare că Iehova este incompetent? Vom încerca noi să fim mai înțelepți decât El? Vom lua noi în mâinile noastre lucruri pe care El ne-a spus că trebuie să le lăsăm în mâinile Lui? Dacă facem astfel, cu siguranță ne vom aduce pe noi înșine în încurcătură și, poate, îi vom aduce și pe alții în încurcătură. Să nu așteptăm ca El să ne judece personal — să ne examinăm pe noi înșine și să corectăm tot ceea ce găsim că nu este în armonie cu instrucțiunile Sale pentru noi.

Oricine se amestecă în treburile altora va avea de suferit. Este posibil ca victima și alte persoane să sufere, iar mulți să fie înținați; însă putem fi siguri că băgăreții înșiși nu vor scăpa. Pedepsa celui ce se amestecă va fi, fără îndoială, în parte, ruperea propriei sale relații cu Dumnezeu — pierderea, cel puțin în mare parte, a păcii, a bucuriei și a părtașiei sale în Spiritul sfânt. Aceasta va fi răsplata lui pentru că s-a amestecat în treburile altora.

Am putea întreba pe bună dreptate: Nu este oare o parte a datoriei noastre să contribuim la menținerea curăției Bisericii? Și pentru a face acest lucru, nu ar trebui să fim vigilenți? Dacă, prin urmare, vedem un soț și o soție, sau un frate și o soră, sau părinți și copii, aflați în dezacord, nu suntem oare cu toții obligați să ne amestecăm în treburile lor ca să vedem dacă nu cumva îi putem îndrepta?

Acesta este exact spiritul celui care se amestecă în treburile altora. Menționăm acest lucru deoarece foarte mulți din poporul drag al Domnului, care au cele mai bune intenții, nu știu ce înseamnă a fi băgăreți chiar în timp ce fac aceasta. Vedeți-vă de treburile voastre! Dacă sunteți prea ocupați să-i urmăriți pe alții, Adversarul va profita de voi. Atâta timp cât comportamentul exterior al unui frate sau al unei surori este rezonabil și corect, atât dreptatea, cât și iubirea spun că nu trebuie să vă amestecați, în sensul de a încerca să le conduceți voi treburile. Mulțumiți-vă să le dați un bun exemplu de blândețe, credință, răbdare, bunătate frățească, iubire etc. Apoi, dacă vor avea vreodată nevoie de sfat, ei vor veni de bunăvoie la voi.

Și atunci va fi momentul să vă arătați cumpătarea și să le oferiți sfat ca purtători ai cuvântului lui Dumnezeu, în armonie cu Matei 18:15-17 — și nimic mai mult.

Dar, spune altcineva, oare nu critică Sfântul Pavel biserica din Corint pentru că aveau în mijlocul lor pe unul care săvârșise un păcat greu (1 Corinteni 5:1-5)? Și nu a muștră el biserica pentru că nu a judecat și nu s-a curățat de un asemenea om? Adevărat. Însă acela a fost un caz de păcat deschis, voit, recunoscut, rușinos pentru omul acela și pentru toți cei ce se aflau în legătură cu el. Și tot așa ar trebui să fie și astăzi. Dacă cineva trăiește în păcat fățiș, îl recunoaște și chiar se laudă cu el, cazul ar trebui să fie imediat luat în seamă de biserică, potrivit cu Matei 18:15-17. Dacă cel rătăcit continuă într-o atitudine greșită, în păcat vădit, ultimul pas ar trebui să fie excluderea sa totală și despărțirea lui de biserică. Până când va fi făcut o reformă deplină, el trebuie să fie complet nerecunoscut de biserică ca frate, socotit ca nefiind în bună rânduială în eclesie.

Nădărdum că astfel de cazuri sunt rare în poporul Domnului, și la fel de rară ar trebui să fie și procedura pe care Apostolul o recomandă pentru un asemenea caz. Apostolul nu sugerează deloc o anchetă în viețile trecute ale tuturor celor care constituie Biserica lui Cristos. Dimpotrivă, într-una din epistolele sale, el arată limpede că știa foarte bine că mulți dintre cei care făceau parte din Biserică fuseseră cândva persoane destul de discreditate. El spune: „Și așa erați unii dintre voi. Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în numele Domnului Isus și prin Spiritul Dumnezeului nostru” (1 Corinteni 6:11).

Este o idee cu totul greșită că vreunul dintre noi ar fi însărcinat să-i îndrepte pe toți ceilalți. A avea o astfel de impresie trădează multă mândrie. Se cuvine ca fiecare, dacă dorește aprobarea lui Dumnezeu, să-și cerceteze conduita, nu doar față de frați și lume, ci și față de membrii propriei familii, pentru a fi sigur că nu se amestecă în treburile altora, ci își vede de treburile sale în adevăratul sens al cuvântului (1 Tesaloniceni 4:11).

Este foarte ușor să uităm că *dreptatea* este marele principiu fundamental care stă la temelia învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu. Acest principiu, în raport cu oamenii, este exprimat concis în Regula de Aur: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”. Niciun creștin nu ar trebui, sub nicio împrejurare, să acorde cuiva mai puțin decât dreptatea. Aceasta ar trebui să fie totdeauna, cel puțin, ținta noastră. Nimic nu este mai necesar pentru copilul lui Dumnezeu decât să aibă neconținut în minte Regula de Aur, atât față de Dumnezeu, cât și față de oameni, și să măsoare prin ea orice gând, cuvânt și faptă.

Amestecul în treburile altora este actul de a interveni în preocupările altor persoane. O mare parte din suferința pe care o îndură oamenii în general este re-

zultatul amestecului în treburile altora. Nu trebuie să ne implicăm în treburile altora, căci avem destul de făcut ca să ne ținem în rânduială propriile lucruri. Mulți oameni buni sunt vinovați fără să-și dea seama în această privință. Ei nu intenționează să fie băgăreți; ba chiar adesea nici nu realizează că sunt vinovați în acest sens. Poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie atât de ocupat cu propriile treburi, încât să nu aibă timp să critice treburile private ale altora. Dacă împrejurările sunt de așa natură încât trebuie să criticăm, ar trebui întotdeauna să facem aceasta în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dar trebuie să fim mereu vigilenți ca să-i ajutăm pe alții, nu să-i rănim.

Încheiem studiul despre amestecarea necuvenită în treburile altora, acordând o atenție specială smereniei. Smerenia poate îndeplini funcții variate; însă, în general, menirea ei este de a ajuta calitățile inimii și ale minții să își păstreze locul cuvenit, de a le împiedica să rătăcească, de a le încuraja în direcțiile potrivite, de a le reține de la activitățile nepotrivite și de a menține un echilibru corespunzător între noi și față de ceilalți. „Având o conștiință bună, pentru ca în ce vorbesc de rău despre voi, ca făcători de rele, să fie rușinați cei ce acuză în mod fals buna voastră comportare în Cristos. Fiindcă este mai bine, dacă astfel este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru facere de bine, decât pentru facere de rău” (1 Petru 3:16-17).

În mod deosebit, smerenia ne ajută să adoptăm o atitudine potrivită față de Dumnezeu, pe care instinctiv ne ajută să-L considerăm și să-L tratăm drept Ființa Supremă, Căruia Îi aparține să poruncească și să interzică, iar tuturor celorlalți să-L asculte și să-L venereze, să-L iubească și să se încreadă în El, să-I slujească și să-I fie plăcuți, să I se închine și să-L adore, să-I mulțumească și să-L laude, să-L cunoască și să-L vestească, din toată inima, cu tot cugetul, sufletul și puterea. Smerenia îl ajută pe om să intre și să rămână într-o stare de apreciere și într-o relație corectă cu Dumnezeu. Ea ne sprijină în exercitarea pocăinței față de Dumnezeu și a credinței în El și în Cristos. Îl privește pe Dumnezeu ca Izvor al adevărului și al dreptății, ca Învățător, Îndreptățitor, Sfințitor și Eliberator, precum și ca Creator, Ocrotitor și Răscumpărător, și ne ajută să acționăm în armonie cu El în aceste privințe. Înțelegând că, în toate privințele, El L-a rânduit pe Domnul nostru Isus ca Agent al Său, sub autoritatea Sa, smerenia ne ajută să ne supunem acestei rânduiei în relația cu Dumnezeu. Ea are rolul de a ne conduce într-o atitudine și într-o relație dreaptă față de Dumnezeu și față de Domnul nostru Isus, prin care Dumnezeu lucrează.

Mai mult, smerenia are menirea de a ne ajuta să dobândim atitudini și relații corecte față de semenii noștri. Ea ne insuflă o deferență cuvenită față de cei superiori, fără a cădea în servilism, linguseală sau teamă. Ne ajută la o comuniune dreaptă cu cei egali, fără familiaritate excesivă. Ne insuflă o atitudine bi-

nevoitoare față de cei aflați în condiții modeste, fără spiritul de superioritate și fără purtarea izvorâtă dintr-o amabilitate silită. Ne ajută să-i preferăm pe alții în cinste și să-i socotim mai buni decât noi înșine. Ne ferește de a călca în picioare drepturile și sentimentele altora. Ne împiedică de a ne amesteca în treburile altora și să cercetăm prea îndeaproape afacerile lor particulare. Ne eliberează de invidie, de laudă de sine, de vanitate, de aroganță și de înălțare de sine față de alții. Ne face să ne cunoaștem și să ne păstrăm locul în raport cu ceilalți.

De asemenea, smerenia are o lucrare însemnată și asupra noastră înșine. Ea ne ferește de bizuirea pe sine, de mulțumirea de sine și de o prețuire de sine exagerată, cu rodul lor firesc: aroganța, trufia și înălța-

rea de sine. Tot ea ne apără de neîncredere excesivă în sine, de nemulțumirea de sine și de un dispreț față de propria persoană. Ne ajută să ne recunoaștem repede greșelile, slăbiciunile și lipsurile și să ne străduim să le lepădăm. Ne face să simțim nevoia de a ne apropia de Dumnezeu ca Creator, Ocrotitor, Răscumpărător, Învățător, Îndreptățitor, Sfințitor și Eliberator, și să facem pașii necesari pentru a ajunge la împăcare cu El. Ne ajută să ne stăpânim când avem nevoie de reținere, să fim cumpătați în toate lucrurile și să ne păstrăm locul cuvenit. Ea are o lucrare bine rânduită în formarea caracterului și în conduită, în toate relațiile noastre — față de Dumnezeu, față de Cristos, față de alții și față de noi înșine.

*PT 2016, pag. 34-38*

## PĂSTORUL NEBUN ȘI NETREBNIC

(Zaharia 11:15-17)

**B**IBLIA, prin tipurile și profețiile sale, indică adesea persoane care aveau să împlinescă anumite lucruri în vremuri îndepărtate. Recunoaștem acest lucru, desigur, în cazul lui Isus; și cu toții ne amintim cum El și Apostolii au aplicat Scripturile la Iuda. Tot așa, Cirus a fost indicat, și aceasta pe nume, cu 200 de ani înainte de a împlini lucrurile profețite despre el. (Isaia 44:28; 45:1-5.) Cei doisprezece Apostoli și cei șaptezeci de Profeți de ordinul doi din ambele Secerișuri, au fost tipificați, respectiv, prin cele douăsprezece fântâni și cei șaptezeci de finici de la Elim (Exod 15:27); totodată, acești Profeți de ordinul doi au fost tipificați și de cei șaptezeci de judecători (Numeri 11:24-30). Cei doisprezece Apostoli sunt, printre altele, tipificați de cei doisprezece fii ai lui Iacov; iar ei, și în special Sfântul Pavel, au fost tipificați de Eleazar (Numeri 4:16; 19:4); iar paralelismul arată că și Pastorul nostru este tipificat în Numeri 4:16 și 16:35-39.

Daniel 11 se referă profetic la următoarele persoane: Cambise, Smerdis, Darius, Histaspes și Xerxes (vers. 2), Alexandru cel Mare (vers. 4), (cei patru succesori ai săi — Cassandru, Seleuc, Ptolemeu și Lisimah, fiind indicați profetic în Daniel 8:8), Ptolemeu Filadelful (vers. 5), Antioh Teos, Berenice și Ptolemeu Filadelful (vers. 6), Ptolemeu Evergetul și Seleuc Calinicul (vers. 7), fiii acestuia din urmă și Antioh cel Mare (vers. 10), acesta din urmă și Ptolemeu Filopatorul (vers. 11), Antioh Epifanes (vers. 12), Scopas (vers. 15), Marc Antoniu și Cleopatra (vers. 17-19), Augustus (vers. 20), Tiberiu (vers. 21-24), Aurelian și Zenobia (vers. 25, 26, 28), precum și Napoleon (vers. 29, 30, 36-45).

Ioan Botezătorul este menționat în Isaia 40:3-5 și Maleahi 3:1. Patru persoane sunt indicate în Zaharia 11:8, 15-17; iar frații Russell și Rutherford sunt menționați în Matei 24:45-47 și, respectiv, în Matei 24:48-51. Așadar, vedem că Biblia indică adesea, prin profețiile

și tipurile sale, nu doar clase, ci și persoane din vremuri viitoare.

### DOUĂ PĂRERI GREȘITE

Tot poporul Adevărului pare să fie de acord cu ideea că Zaharia 11:15-17 se referă la o persoană anume. Deși scumpul nostru Pastor nu a învățat niciodată aceasta, mulți dintre poporul Adevărului au fost sub impresia că domnul Barbour, care a renegat Răscumpărarea în 1878, ar fi acea persoană. Unii dintre ei și-au folosit chiar imaginația pe această temă, pretinzând că ochiul său drept literal ar fi fost orbit și că brațul său drept literal ar fi fost paralizat! În mod consecvent, ar fi trebuit să meargă și mai departe în interpretarea literală a acestui pasaj și să susțină că sabia din versetul 17 a fost una literală.

În anul 1905 am vizitat Rochester, N.Y., orașul natal al domnului Barbour, și acolo, de la unii dintre adepții săi, am aflat că nici ochiul său drept literal nu fusese orbit, nici brațul său drept literal nu fusese paralizat. Volumul VII, după cum știm, aplică de asemenea acest pasaj la domnul Barbour. Zaharia 11:1-17 tratează, fără îndoială, despre activitățile și răsplătirile diferiților păstori dintre oile lui Dumnezeu la sfârșitul Veacului Evanghelic; însă, din mai multe motive, credem că domnul Barbour nu poate fi persoana la care se referă Zaharia 11:15-17. Vom prezenta acum aceste motive:

(1) Domnul Barbour, după câte înțelegem, a fost primul dintre cei trei păstori despre care vorbește versetul 8 și, prin urmare, nu ar fi descris în versetele 15-17 ca fiind încă un alt păstor. Luna din versetul 8 nu este o lună de zile, ci de ani, reprezentând astfel treizeci de ani (Apocalipsa 9:5, 15; 13:5). Acești treizeci de ani, credem noi, au început în anul 1878 și s-au încheiat în anul 1908. Domnul Barbour, ca primul dintre acești trei păstori, la începutul acestei perioade, a renegat Răscumpărarea. În anul 1908, la sfârșitul ei, domnul

Henniges a intrat pe o cale de conduită care l-a făcut conducătorul cernerii din 1908-1911, a cărei principală eroare doctrinară a fost negarea participării Bisericii în Jertfa pentru păcat. El a fost, după înțelegerea noastră, al treilea păstor din versetul 8. Se pare că domnul Paton, conducătorul cernerii din 1881-1884, a fost al doilea dintre acești trei păstori. Prin urmare, cazul domnului Barbour este tratat în versetul 8, și nu există niciun motiv întemeiat pentru a-i aplica versetele 15-17, care se referă în mod expres la activitatea altcuiva („Ia-ți și etc.”).

(2) Activitățile păstorului nebun (versetele 15-17), potrivit acestui capitol, urmau să aibă loc la multă vreme după ce domnul Barbour părăsise scena activității în mijlocul oilor lui Dumnezeu. Acest lucru este evident din mai multe aspecte prezentate în acest capitol:

[1] Activitățile păstorului nebun urmau să înceapă la multă vreme după ce slujitorii Adevărului, reprezentanții lui Isus, ca clasă, tipificați de Zaharia, aveau să-și retragă slujirea de la clasa Morții a Doua: „Nu vă voi mai paște; cea care moare, să moară” (versetul 9). Retragera acestei slujiri de la clasa Morții a Doua a început în timpul primei cernerii, 1878-1881, după ce domnul Barbour a renegat Răscumpărarea, și a continuat până la sfârșitul celei de-a cincea cernerii, 1908-1911.

[2] Activitățile păstorului nebun aveau să înceapă mult după ce acești slujitori ai Adevărului, ca clasă, au încetat să mai hrănească Babilonul: „Și cea care trebuie stârpită, să fie stârpită”. Această hrănire a încetat în anul 1881, când, după cum arată paralelismul, favoarea specială a chemărilor speciale a fost deschisă oricui, fie înăuntrul, fie în afara Babilonului, iar Babilonul însuși, aflat în starea sa de lepădare, a fost lăsat de Dumnezeu să piară de foame (Amos 8:1-13).

[3] Activitățile speciale ale păstorului nebun urmau să aibă loc după începutul vânzării slujitorilor Adevărului, reprezentanții lui Isus, ca clasă. Această vânzare a slujitorilor Adevărului ca clasă, pentru prețul puterii, a început în Anglia spre sfârșitul anului 1916.

[4] Activitățile speciale ale păstorului nebun urmau să înceapă după ce toiagul Frumusețe a fost complet tăiat, și după ce a început tăierea toiagului Legături. Toiagul unui păstor reprezintă învățăturile sale, iar nuiaua sa, faptele și practicile sale (Psalmii 23:4). Toiagul Frumusețe (versetele 7, 10) reprezintă Adevărul Parousiei, iar tăierea lui reprezintă împărțirea dreaptă a Cuvântului Adevărului în timpul Parousiei (2 Timotei 2:15). Toiagul Legături (versetele 7, 14) reprezintă Adevărul Epifaniei, iar tăierea lui reprezintă împărțirea dreaptă a Cuvântului Adevărului în timpul Epifaniei. Adevărul Parousiei fusese dat în întregime înainte de moartea Pastorului nostru, la 31 octombrie 1916; iar anumite Scripturi, și anume Ezechiel 9:2, 5-10 și Psalmii 91:6 (prima propoziție din Psalmii 91:6

se referă la cernerea care avea să lucreze în timpul nopții, Timpul de Strâmțorare, adică a șasea cernere, a șasea măcelărire), deschizându-ni-se minții noastre la 10 noiembrie 1916 ca indicând o cernere viitoare, au constituit ceea ce s-a dovedit a fi primele raze ale Adevărului Epifaniei. Aceste patru lucruri, conform cu Zaharia 11, urmau să precedă activitățile păstorului nebun, și, din moment ce toate au urmat activităților domnului Barbour între oile lui Dumnezeu, este evident că nu el a fost păstorul nebun din Zaharia 11:15-17.

La Convenția de la St. Joseph din anul 1909, unul dintre Peregrini, fratele Raymond, ne-a spus că fratele Russell considera că A.E. Williamson era păstorul nebun din Zaharia 11:15-17. Dându-i crezare, am fost, timp de mai mulți ani, sub impresia că A. E. Williamson era persoana la care se referă Zaharia 11:15-17. La acea vreme — 1909 — fratele Raymond a spus că fratele Rutherford auzise și el pe Pastorul nostru exprimând acest gând; dar când, în mai 1917, am adus acest subiect la masa de la Betel și l-am apărut ca fiind gândul Pastorului nostru, fratele Rutherford a spus că nu-l auzise niciodată pe Pastorul nostru învățând astfel; și niciunul dintre cei prezenți la masă, în acea ocazie, nu și-a amintit așa ceva. La scurt timp după aceea am renunțat la acest gând, deoarece am ajuns să înțelegem că era mai rațional să aplicăm pasajul la o altă persoană ale cărei fapte se potrivesc de o mie de ori mai bine cu pasajul decât cele ale lui A.E. Williamson.

În timp ce respingeam mai sus ideea că domnul Barbour ar fi păstorul nebun din Zaharia 11:15-17, am prezentat două dovezi, [3] și [4], că activitățile speciale ale păstorului nebun aparțin Epifaniei. Faptul că activitățile păstorului nebun și netrebnic aparțin Epifaniei și au fost o grea încercare pentru poporul Domnului, dovedește că părțile luate separat ale textului din Zaharia 11:15-17 nu puteau fi înțelese până când nu s-au împlinit, fiecare la rândul ei; și acest fapt explică incorectitudinea interpretărilor oferite asupra pasajului înainte ca încercările legate de împlinirea sa, care au avut loc în Epifanie, să fi fost întâmpinate cu succes de către cei credincioși.

Deoarece împlinirea sa are loc în Epifanie, trebuie să căutăm, în această perioadă, un conducător proeminent din poporul Adevărului care să corespundă descrierii păstorului nebun și netrebnic dată în Zaharia 11:15-17. Există în prezent [1921, n.e.] mai mulți frați proeminenți, activi în poporul Adevărului, și printre ei trebuie să fie căutat acela care corespunde caracterizării Scripturale a păstorului nebun și netrebnic. Cine este el? Pentru a răspunde mai bine la această întrebare, să studiem mai întâi descrierea biblică a păcatelor sale de omitere. Dar unii ar putea obiecta: „Nu ar însemna aceasta judecare, gândire și vorbire de rău?” Răspundem că, în mod cert, aceasta nu înseamnă judecare, gândire și vorbire de rău, care

sunt interzise; altminteri Dumnezeu, în textul nostru, i-ar îndemna pe slujitorii Adevărului, ca un singur corp, reprezentați de Zaharia, să facă acest lucru: „Ia-ți [ia în cercetare] și [pe lângă predarea Adevărului Parousiei și al Epifaniei — de asemenea o dovadă că activitatea păstorului nebun urma să aibă loc în Epifanie] uneltele [toiagul — învățăturile sale, și nu iaua — acțiunile și practicile sale oficiale] unui păstor nebun [un păstor care a lăsat nefăcute unele lucruri foarte înțelepte și folositoare, și care a făcut unele lucruri foarte neînțelepte și nefolositoare atât pentru oi, cât și pentru Stăpânul lor, este un păstor nebun].” Că el urma să ocupe un loc foarte proeminent — o poziție care să atragă asupra lui atenția lumii întregi și să-i ofere activitate și influență mondială — este evident din afirmația de început a versetului 16: „Pentru că, iată, voi ridica [înlăturând pe alții eligibili și deschizând calea pentru ca păstorul nebun să iasă în frunte — așa cum Dumnezeu a făcut în cazul lui Faraon] un păstor în țară [literal, pe pământ, adică în societatea omenească. Această expresie arată proeminența, activitatea și influența mondială a păstorului nebun].” Prin urmare, vedem că acest păstor nebun urma să fie una dintre cele mai proeminente persoane din poporul Adevărului. Niciun frate de rang secund dintre ei nu se va potrivi acestei descrieri. În plus, versetul implică faptul că trebuie să fie o persoană la Adevăr, care atrage foarte multă atenție asupra sa din partea celor lumești din întreg pământul simbolic.

#### PĂCATE DE OMISIUNE

Cum putem să ne dăm seama cine este el? O analiză a ceea ce spune textul că ar fi trebuit să facă, dar a lăsat nefăcut, ne va ajuta, fără îndoială, să răspundem la această întrebare. Ce a lăsat nefăcut, deși, ca păstor, ar fi trebuit să facă? Versetul 16 enumeră patru lucruri pe care un adevărat păstor ar trebui să le facă, și fiecare dintre acestea îl acuză că le-a lăsat nefăcute: (1) „Nu va cerceta pe cele care sunt stârpite; (2) nici nu va căuta pe cea tânără; (3) nici nu va vindeca pe cea rănită; (4) nici nu va paște pe cea care stă pe loc”. Se va observa din acest text că față de patru clase de oi ale lui Dumnezeu el nu face ceea ce un adevărat păstor ar trebui să facă. Oile reprezintă, desigur, poporul lui Dumnezeu, care acum constă din exact patru clase, așa cum le grupează acest verset — nici mai multe, nici mai puține. În ordinea în care textul le enumeră, acestea sunt: Turma Mică, Vrednicii Tineri, Marea Mulțime și Îndreptățiții de probă. Și textul spune că el nu a făcut față de fiecare dintre aceste clase ceea ce ar trebui să facă un păstor adevărat.

Turma Mică, în ceea ce privește anumiți membri ai săi, este descrisă în acest verset ca fiind „stârpită”. Ce înseamnă aceasta? Fiind reprezentată de Ilie și Mantaua lui, Turma Mică, prin reprezentanții săi, a avut odinioară, sub Domnul, responsabilitatea lucrării Ade-

vărului către lume. Ea a fost înlăturată din această slujbă în vara anului 1917. Iar acei reprezentanți ai săi care s-au împotrivit uzurpărilor prin care a fost înlăturată din această slujbă, împreună cu susținătorii lor credincioși, au fost stârpiți din părtășia majorității poporului lui Dumnezeu, iar membrii mai pasivi ai Turmei Mici au rămas, derutați, printre acea majoritate. Și, pe măsură ce cei dintâi au continuat să se împotrivească unui revoluționism similar, ei au continuat să fie stârpiți din alte grupuri de frați care, ca atare, au devenit grupuri levitice. Astfel, Ilie cel antitipic — Turma Mică, prin membrii săi mai activi, este ceea ce se înțelege prin cei „stârpiți”.

Ce înseamnă că păstorul nebun nu i-a cercetat? Din punct de vedere scriptural, într-un astfel de context, aceasta ar însemna să nu le slujească, să nu-i mângâie și „să nu caute să-i restabilească în poziția lor” (Iacov 1:27). A acționat cineva, mai presus de toți ceilalți din poporul Adevărului, în acest fel? Da, trist de spus; fratele Rutherford a fost conducătorul care nu a făcut aceste lucruri. Așa cum este tipificat în 2 Împărați 2:16-18 și explicat în *PT* din 1919, pag. 100, par. 6, în calitate de conducător al lui Elisei cel antitipic, el a descurajat chiar și eforturile altora de a ajunge la o împăcare. Iar atunci când, în cele din urmă, din pură rușine a trebuit să cedeze, a folosit tactici care tindeau să-i țină departe pe cei credincioși și, mai ales, să-i împiedice să obțină Mantaua. Publicarea articolului *Cerkerile Secerișului*, partea a II-a, campania sa de „vot consultativ”, celelalte eforturi electorale și denaturările sale în public și în privat dovedesc din plin aceasta. Da, el nu a cercetat acea parte a Turmei Mici aflată în starea de înlăturare — un lucru pe care, cu siguranță, ar fi trebuit să-l facă.

El, de asemenea, nu a căutat pe cea tânără — Vrednicii Tineri, ca clasă. Negând că ar putea exista o astfel de clasă înainte de inaugurarea Noului Legământ — dacă va exista atunci, el, desigur, nu caută să atragă oameni pentru a deveni Vrednici Tineri. Dimpotrivă, amăgind pe aceia care ar putea face parte din această clasă, făcându-i să creadă că aparțin Turmei Mici, el le aduce o pagubă de-a dreptul dezastruoasă, care mai târziu va deveni evidentă din toate punctele de vedere.

Nici nu vindecă pe cea rănită. Marea Mulțime este cea rănită. Ei și-au rănit tălpile și picioarele simbolice — conduita și caracterul — și, ca urmare, nu pot umbla drept; iar el ar trebui să le lege tălpile și picioarele rănite și să le vindece cu leacuri mângâietoare din Cuvânt. Dar nu face aceasta. Negând că există o astfel de Mare Mulțime în prezent, desigur că nu face nimic pentru a le împlini nevoile. Amăgind pe mulți din această clasă, făcându-i de asemenea să creadă că aparțin Turmei Mici, el le aduce o pagubă de-a dreptul dezastruoasă, care mai târziu va deveni evidentă din toate punctele de vedere. Dacă i-ar sluji cum se cuvine, i-ar duce la poartă și la bărbatul pregătit, pentru acele

experiențe care le vor aduce vindecarea. Dar aceste lucruri — necesare pentru vindecarea lor — el nu le face.

Nici nu paște — întărește — pe cea care stă pe loc — Îndreptățiții de Probă. Aceștia constituie în mod evident clasa „celor care stau pe loc”, căci nu înaintază spre consacrare. El neagă existența unei astfel de clase și, desigur, ca urmare, nu i-ar putea nutri și întări. Astfel, el lasă nefăcută lucrarea pe care condițiile celor patru clase ale poporului lui Dumnezeu o cer a fi făcută. Cu alte cuvinte, serviciile speciale pe care condițiile celor patru clase de oi ale lui Dumnezeu le cer din partea unui păstor, și pe care un păstor adevărat le va oferi, el refuză să le ofere. Prin faptele sale de omisiune, el este o persoană care nu se comportă deloc ca un păstor.

Acest pasaj nu poate fi aplicat niciunui alt conducător foarte proeminent al vreunui grup al poporului lui Dumnezeu, cu excepția conducătorului grupului Societății. De ce? Pentru că niciunul dintre acești conducători, cu excepția lui, nu susține concepții care să-l pună în dezacord cu slujirea față de cel puțin una dintre aceste patru clase de oi ale lui Dumnezeu. Este adevărat, dintre aceștia unii nu cercetează acum Turma Mică, unii nu vindecă acum Marea Mulțime, unii nu caută acum pe Vrednicii Tineri; dar toți dintre acești conducători foarte proeminenți, cu excepția fratelui Rutherford, dau hrană cel puțin Îndreptățiților de Probă. Prin urmare, fratele Rutherford este singurul dintre cei mai proeminenți conducători de grupuri cărui i se pot atribui toate aceste păcate de omisiune. El este, așadar, Păstorul Nebun din Zaharia 11:15-17.

Dorim să atragem atenția dragilor noștri cititori asupra unei variații în numărul gramatical al pronumelor din expresia „cele care sunt stârpite” și din expresiile „cea tânără”, „cea rănită” și „cea care stă pe loc”. Primul pronume — „cele” — este la plural, iar celelalte trei sunt la singular. De ce această variație de număr? Credem că din următoarele motive: ultimele trei se referă la trei clase întregi, considerate în fiecare caz colectiv ca atare, și de aceea fiecare clasă este menționată ca una singură, chiar așa cum fratele Rutherford neagă în întregime existența prezentă a oricăreia dintre aceste trei clase ca atare. Dar în cazul Turmei Mici, după cum am arătat adesea în aceste coloane, ea este, în majoritatea sa, împărțiată printre toate grupurile levitice, precum și, în parte — o minoritate a reprezentanților săi — se află în Mișcarea Epifaniei, care este Mișcarea oficială a Turmei Mici; și aceștia — nu întreaga clasă, ci doar anumite persoane din întreaga clasă — sunt în mod special „cele care sunt stârpite”. Mai cu seamă pe aceștia nu-i cercetează fratele Rutherford.

Când a început despărțirea în anul 1917, toți cei pe care el îi numea „opozitia” se aflau în Mișcarea Epifaniei — mișcarea care se împotrivesc deschis revolu-

ționismului Marii Mulțimi. Dar, pe măsură ce mai târziu unii dintre aceștia au devenit ei înșiși revoluționisti, au părăsit, la rândul lor, Mișcarea Epifaniei. Toți pierzătorii de coroane vor părăsi în cele din urmă Mișcarea Epifaniei. Această diferență a numărului gramatical tocmai menționată ilustrează exactitatea lui Iehova în folosirea limbajului pentru a-și exprima gândurile; ea servește la marcarea cu precizie a conduitei fratelui Rutherford, mai întâi față de sfinții Epifaniei — care sunt doar părți, nu întregul Turmei Mici, și despre care se vorbește, prin urmare, în mod distributiv, nu colectiv — iar apoi față de totalitatea celorlalte trei clase, despre fiecare dintre ele vorbinduse în mod colectiv, ca un întreg, și nu în mod individual, prin prisma fiecărui membru în parte.

#### PĂCATE DE COMISIUNE

Versetul 16 menționează două păcate de comisiune de care fratele Rutherford a fost și este încă vinovat: (1) mâncarea cărnii celor îngrășate și (2) ruperea copiilor lor. Să privim aceste două aspecte în ordinea lor. Cu toții știm că, în simbolistica Scripturii, grăsimea reprezintă dragostea și râvna plină de iubire. Cele îngrășate, așadar, îi reprezintă pe acei frați care sunt plini de dragoste și râvnă iubitoare. Prin urmare, în acest text, cele îngrășate se referă la membrii mai iubitori și mai zeloși ai Turmei Mici. În simbolistica Scripturii, carnea reprezintă posesiuni și puteri. Acest lucru este foarte evident din afirmația: „Aceștia [cei zece împărați] ... carnea ei o vor mânca” (Apocalipsa 17:16), expresie pe care Pastorul nostru a explicat-o pe drept ca reprezentând cele zece împărății care au luat de la Biserica Catolică anumite posesiuni și puteri oficiale pretinse, în special puterea ei civilă și puterile ei derivate din unirea Bisericii cu Statul. Așadar expresia: „Carnea celor îngrășate va mânca” înseamnă că fratele Rutherford avea să-și însușească pentru sine puterile și posesiunile oficiale ale lui Ilie cel Antitipic. Cum a făcut aceasta? Răspundem: în mai multe moduri: (1) prin obținerea exclusiv pentru sine a puterilor Comitetului Executiv prin intrigi dintre cele mai condamnabile și pline de înălțare de sine; (2) prin uzurparea puterii asupra Consiliului de Directori; (3) prin înlăturarea noastră, în mod neautorizat și uzurpator, din poziția de Reprezentant Special al Societății cu împuterniciri în fiecare țară pe care avea să o vizităm în afara Statelor Unite — o faptă pe care a săvârșit-o ca parte din seria acțiunilor sale de uzurpare a puterilor Consiliului de Directori; (4) prin înlăturarea celor patru Directori ai Consiliului pentru că au încercat să-i oprească uzurpările; (5) prin demiterea din pozițiile lor de slujire a celor de la Betel care s-au împotrivit uzurpărilor lui; (6) prin demiterea din serviciul de Peregrini a celor care s-au împotrivit uzurpărilor lui; și (7) prin influențarea eclesiiilor ca să facă pe acei Bătrâni și Diaconi care nu aprobă „Conducerea Prezentă” și „politicile Societății” — uzurpările fratelui Rutherford.

ford — să își piardă funcțiile înainte de termen sau să devină ineligibili pentru realegerea în funcțiile pe care le dețineau. În aceste șapte moduri — fapte săvârșite cu cea mai brutală nedreptate și fățarnicie fără egal — el a furat Mantaua de la membrii reprezentativi ai lui Ilie cel Antitipic. Astfel, el într-adevăr a mâncat carnea celor îngrășate!

Al doilea păcat de comisiune cu care versetul 16 îl învinuiește este redat prin cuvintele: „le va rupe ghearele în bucăți”, sau, după cum redau aproape toate celelalte versiuni, „le va rupe copitele în bucăți”. Deoarece aici referirea este la modul în care păstorul nebun avea să abuzeze oile, iar oile nu au gheare, ci au copite, și deoarece cuvântul ebraic folosit aici înseamnă de obicei copite, fără îndoială traducerea „copite” este cea corectă aici.

Copitele oilor sunt picioarele lor; iar picioarele, în simbolurile Bibliei, reprezintă de obicei conduita, faptele (Proverbele 5:5; Psalmii 119:101, 105; Luca 1:79; Evrei 12:13). A le rupe copitele înseamnă a le face o mare violență — a le suci; și, cu siguranță, fratele Rutherford a deformat cu mare violență conduita și faptele membrilor reprezentativi ai lui Ilie cel Antitipic. Lucrurile drepte pe care aceștia le-au făcut împotriva uzurpărilor lui și ale altora, el le-a denaturat în mod groaznic — le-a sucit. A sfâșiat caracterul, scopul, contextul și spiritul faptelor lor, pretinzând chiar că erau faptele unor nebuni, demonizați și distrugători ai lucrării Domnului, pe care el, păzitorul acelei lucrări (?), cu inimă tristă și plină de iubire (?), trebuia să-i înfrunte!

Ca dovezi ale denaturărilor lui — ale sfâșierii conduitei și faptelor lor — amintim minciunile și perversitatea totală a faptelor controversate din ambele sale articole *Cernerile Secerișului*, din campania sa electorală, din denaturările acțiunilor lor oficiale și personale pe care și-a trimis peregrinii să le răspândească din biserică în biserică. Și, ca urmare, în fața fraților fără viclenie, mai ales a acelor cu totul nesuspicioși față de adâncă viclenie și fățarnicie a păstorului nebun, copitele simbolice — conduita și faptele — ale membrilor reprezentativi ai lui Ilie cel Antitipic au fost toate sfâșiate — sucite; iar acești nevinovați, cu inima frântă, plâng pentru frații presupus rătăciți crezându-i pierduți! O, ce vină înfiorătoare poartă păstorul nebun pentru că a înșelat acești frați nevinovați și pentru că a denaturat conduita celor credincioși care s-au împotrivit uzurpărilor lui! Pe cei din Turma Mică care, văzând adevăratul caracter al faptelor lui, i s-au împotrivit, el i-a abuzat cumplit, luându-le în mod necinstit posesiunile și puterile oficiale și denaturându-le îngrozitor conduita și faptele; iar pe cei din Turma Mică care, neînțelegând adevăratul caracter al faptelor sale, nu i s-au împotrivit, el i-a mâhnit cumplit, făcându-i să creadă că cei dintâi au ajuns în Moartea a Doua.

Rezultatele nefericite pe care calea lui avea să i le aducă sunt descrise în versetul 17. Trei vaiuri i-au fost rânduite, potrivit acestui verset: „Vai de păstorul idolatru [netrebnic; cuvântul tradus aici prin idolatru este un adjectiv, și devine substantiv însemnând idol doar atunci când este folosit la plural: la singular înseamnă gol, neroditor, deșert, nefolositor, lipsit de valoare. Netrebnic sau neroditor, credem, în armonie cu cele mai multe versiuni, că este cea mai bună traducere aici; și el este astfel, deoarece toate eforturile lui se sfârșesc în nerodnicie], ce părăsește turma [mică]”.

El a părăsit Turma Mică urmându-și ambiția nelegiuită de a pune mâna pe putere și de a domni peste moștenirea lui Dumnezeu prin revoluționism. Într-adevăr, întristările umplu paharul pe care Domnul i l-a rânduit să-l bea (Matei 24:51) — nu întristările care vin asupra celor credincioși pentru loialitatea lor față de adevăr și dreptate, ci întristările care fac grea calea călcătorilor de lege (Proverbele 13:15) — pedepse pentru faptele rele. Trei vaiuri deosebite ale lui sunt menționate în versetul 17: (1) Adevărul avea să fie folosit împotriva lui („sabia va fi pe brațul lui și pe ochiul lui drept”); (2) pierderea totală a puterii și influenței sale („brațul lui va fi uscat deplin”); și (3) eroare deplină cu privire la teoriile lui favorite: juridice, factuale și religioase („ochiul lui drept va fi deplin întunecat”). Instrumentul prin care aceste două din urmă vaiuri se împlinesc asupra lui este Adevărul întemeiat pe Scriptură, Rațiune și Fapte referitor la el, la teoriile lui preferate și la calea lui. „Sabia [Adevărul] va fi pe brațul lui și pe ochiul lui drept.” Este într-adevăr un vai ca Adevărul, în aceste trei forme, să fie potrivit, așa cum este împotriva lui.

Prima lovitură a acestei Săbii pe care a primit-o a fost ceea ce i-a venit din protestul revizuit și din cele două petiții care l-au însoțit și pe care, la 7 martie 1917, le-am redactat împotriva amestecului său în lucrarea noastră din Anglia și le-am trimis prin poștă fraților Ritchie, Van Amburgh și Pierson, ca să le prezinte în numele nostru Consiliului Director. Deoarece el a refuzat să le lase să ajungă înaintea Consiliului, după întoarcerea noastră din Marea Britanie am dat copii ale acestora celorlalți Directori. Și conținutul aceluia protest și al acelor două petiții, între altele, a fost, fără îndoială, folosit de Domnul pentru a trezi pe cei patru Directori să se împotrivescă uzurpării puterii de către fratele Rutherford asupra Consiliului Director. Izbucnirea care a urmat s-a făcut auzită pretutindeni între poporul Adevărului. Care a fost rezultatul? Acesta: cel de-al doilea vai al lui a început să se manifeste. Brațul lui — influența — a fost complet distrusă printre cel puțin 7500 de frați și a fost mult slăbită printre mii de alții, în decurs de șase luni după acea izbucnire. Deși, în necazul de la Betel, nu am făcut lucrurile cu care ne-a acuzat — că am încercat să distrugem Societatea — am făcut, fără îndoială, ceea ce l-a stârnit pe el — pe

acaparatorul de putere care voia să păstreze roadele uzurpărilor sale — să ia hotărârea de a urma calea care a produs despărțirea în Biserică: îndepărtarea celor care s-au împotrivit uzurpărilor sale, ceea ce, în cele din urmă, a dus la o reducere atât de mare a influenței lui.

#### USCAREA BRAȚULUI

Adevărul, atacând poziția lui în chestiunea militară, i-a distrus în întregime influența asupra a aproximativ 2200 de alți frați, care s-au constituit în Mișcarea Standfast, și i-a slăbit-o considerabil asupra altor mii, care au început să-i recunoască caracterul lipsit de scrupule, așa cum s-a manifestat în chestiunea militară. Ca urmare a atacurilor pe care ADEVĂRUL PREZENT le-a făcut în anii 1919 și 1920 împotriva erorilor sale de doctrină și practică, cel puțin 1000 de frați s-au retras de sub conducerea sa, iar alte mii de frați au devenit mai mult sau mai puțin sceptici față de credibilitatea sa, devenind astfel tot mai puțin receptivi la influența lui. În felul acesta, brațul său a continuat să se usuce.

Avem informații sigure că, la una dintre convențiile Societății de anul trecut [1920, n.e.], fratele Woodworth a anunțat că mai mult de jumătate dintre cei aflați la Adevăr la momentul când iubitul nostru Pastor a trecut dincolo de vâl părăsiseră Societatea — astfel, brațul fratelui Rutherford este pe deplin uscat în ceea ce-i privește pe aceștia. În acest an [1921, n.e.], foarte mulți frați au părăsit Societatea, atât în străinătate, cât și în America. De pildă, printre alții, peste 100 de frați au părăsit Tabernacolul din Londra din cauza activității publicației *Veacul de Aur*, care acum este practic moartă în Marea Britanie. La Jacksonville, Florida, aproape cincizeci de frați au părăsit Societatea din cauza erorilor fratelui Rutherford privind Îndreptățirea de Probă, Vrednicii Tineri și vicierile aduse Tabernacolului — căci acestea sunt vicieri, nu revizuirii. Aceste erori l-au determinat pe fratele Page să demisioneze din Comitetul Editorial al *Turnului*. În multe alte biserici, din aceleași motive și din altele, lucrurile clocotesc, și astfel influența lui scade necontenit printre noile creaturi — brațul său se usucă în mod sigur.

Când se vor aduce la lumină cele tipificate în Judecători 8:13-16, nu ne-am mira dacă influența sa asupra poporului lui Dumnezeu va fi complet distrusă. Dacă nu atunci, cu siguranță va fi mai târziu; căci acest vai se va împlini negreșit în privința lui. Cine îl va mai urma după ce va afla cu certitudine că el este „robul acela rău” din Matei 24:48-51 și „păstorul netrebnic”, „nebun” din Zaharia 11:15-17? Treptat, întreaga Biserică va ajunge să cunoască acest lucru, așa cum mii deja l-au cunoscut. Doar cei care dorm sau sunt pe jumătate adormiți nu pot vedea aceasta. Asupra lui se aplică principiul conținut în pasajul: „Oricine va căuta să-și scape sufletul, îl va pierde”. El a căutat în mod

egoist să câștige putere și influență asupra poporului lui Dumnezeu, iar Dumnezeu spune că, drept urmare, va pierde orice urmă din acestea.

Al treilea vai, despre care vorbește versetul 17, este orbirea totală a ochiului drept al fratelui Rutherford — cunoștința sa cea mai aleasă. Cunoștința cea mai de preț — ochiul drept — este reprezentată de teoriile pe care el le accentuează ca fiind cele mai importante, iar cealaltă cunoștință — ochiul stâng — ar reprezenta teoriile pe care nu le subliniază atât de mult. El va cădea, așadar, în eroare deplină în ce privește teoriile sale favorite, de natură juridică, factuală și religioasă. Ce se va întâmpla cu celelalte teorii ale sale nu putem ști, căci pasajul rămâne tăcut cu privire la ceea ce se va întâmpla sau nu cu ochiul său stâng; dar el va deveni complet confuz în privința faptelor, religiei și legii omenești pe care le accentuează cel mai mult, așa cum a devenit tot mai mult încă din 1917.

„Sabia va fi ... pe ochiul lui drept”, adică Adevărul scriptural, rațional și factual va lovi înțelegerea sa asupra teoriilor favorite despre Planul lui Dumnezeu și despre chestiunile juridice și factuale, orbindu-l în privința acestora. În articolul „*Robul Acela Rău*” (PT 1920, pag. 129-133 [AP 11, 56-64, n.e.]) am menționat în mod expres cel puțin 60 de puncte de eroare în învățăturile sale religioase și am indicat multe altele, de natură factuală și juridică. În rubrica „Întrebări” din acest număr sunt semnalate multe altele. Toate acestea arată că ochiul său drept se întunecă. Sabia Adevărului, care îi respinge erorile, este cauza însoțitoare a întunecării ochiului său drept. Putem lua drept exemplu ilustrativ eroarea sa cu privire la Îndreptățirea de Probă: deoarece doctrina potrivit căreia Vrednicii Tineri se dezvoltă în prezent se bazează pe această învățătură, și fiindcă ea a fost invocată (Sabia a fost îndreptată spre ochiul său drept în privința acestui subiect) împotriva concepției sale despre îndreptățirea de probă, el neagă că pot exista Vrednici Tineri înainte ca Noul Legământ să intre în vigoare — dacă și atunci va fi cazul. Pentru că, în contradicție cu eroarea sa privind îndreptățirea, *Umbrela Tabernacolului* au fost citate ca dovadă că Curtea tipică atât starea celor îndreptățiiți de probă, cât și a celor îndreptățiiți la viață, și că leviții din Veacul Evanghelic sunt cei îndreptățiiți de probă, el respinge aceste aspecte ale Tabernacolului care-i contrazic eroarea și introduce noi erori pentru a lua locul adevărilor care i se opun — „Sabia” care se ridică împotriva ochiului său drept îl întunecă în acest sens, într-un mod asemănător cu împietrirea inimii lui Faraon de către Dumnezeu. În loc să lase Adevărul, care se ridică împotriva rătăcirilor sale, să-l îndemne să le părăsească, el se agață de ele până la lepădarea, rând pe rând, a adevărilor care le contrazic.

Același lucru poate fi observat din felul în care el tratează subiectul Ilie și Elisei, precum și din atribui-

rea unor sensuri greșite unor mari părți ale Scripturii, pentru a susține nou-inventata sa evanghelie a împărțirii, adică ideea că „milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată”. Cei credincioși vor mânuși sabia Adevărului împotriva ochiului său drept de fiecare dată când el va aduce o nouă eroare sau o nouă interpretare greșită a teoriilor sale favorite. Dar îngâmfarea lui va sta în calea primirii Adevărului și, hotărât să-și mențină eroarea, va continua, așa cum a făcut și în trecut, să dea învățături și interpretări false pentru a eluda Adevărul folosit împotriva teoriilor sale favorite, și astfel ochiul său drept se va întuneca tot mai mult. La fiecare întunecare a ochiului său drept, ochii înțelegerii unor frați, până atunci închiși față de erorile sale, se vor deschide, și ei vor refuza să-l mai urmeze; și acest proces va continua până când va fi părăsit de toți cei din poporul Adevărului care păstrează Adevărul, sau care vor fi recuperați din erorile pe care el le-a propovăduit și le va mai propovădui. Fiind cel mai proeminent conducător al secțiunii de la Adevăr al lui Iambre cel antitipic, erorile sale vor fi cât se poate de întunecate. Cât de groaznic este acest al treilea vai din versetul 17! Ce ar putea fi mai dezastruos decât pierderea Adevărului? Îl compătimim? Da, adânc. Îl putem oare ajuta? Nicidecum — nu în ce privește atacurile Sabiei Adevărului, nici în ce privește uscarea influenței sale printre poporul Adevărului, nici în ce privește întunecarea ochiului său drept. În aceste trei privințe Dumnezeu ne spune (Zaharia 11:17) că el nu poate fi ajutat — și, fără îndoială, pentru că el însuși nu se va lăsa ajutat.

Atât Matei 24:48-51, cât și Zaharia 11:15-17 se referă la fratele Rutherford. Ambele pasaje cuprind unele aspecte comune și altele diferite ale activităților sale. Ambele arată că el este un om rău, un erorist, un vătămător nemilos și un denaturator lipsit de scrupule al conducătorilor poporului Domnului, în special al conducătorilor Turmei Mici — un pierzător al Chemării Înalte și un purtător al vaiurilor. Pasajul din Matei, spre deosebire de cel din Zaharia, arată că rădăcina răului său a fost refuzul de a aștepta pe Domnul și insistența de a alerga înaintea Domnului, împlinindu-și planurile din proprie voință; și că felul său de umblare va fi cel al unui fățarnic. În schimb, nepăsarea față de nevoile turmei și jefuirea drepturilor celor mai buni din Turmă sunt mai ales scoase în evidență în pasajul din Zaharia, spre deosebire de cel din Matei. Astfel, aceste pasaje au multe în comun —

fapt care este în armonie cu ideea că ele se referă la aceeași persoană — și, în același timp, fiecare aduce anumite aspecte care lipsesc în celălalt, completându-se astfel reciproc și demonstrând inspirație.

Uneori frații ne învinuiesc pentru împotrivirea noastră față de fratele Rutherford. Unii chiar cred că aceasta se datorează invidiei și ambiției noastre. Nicidecum, fraților — nu invidiem pe nimeni și nu aspirăm la nimic altceva decât la ceea ce Domnul ne-a dat ca obiect al aspirației. Dimpotrivă, noi am fost cei invidiați de anumiți conducători ambițioși din poporul Domnului, și aceasta explică, în parte, de ce ne-au atacat, considerându-ne o piedică în calea realizării ambițiilor lor. La timpul potrivit, aceasta va deveni limpede ca lumina soarelui la amiază pentru tot poporul Domnului. Până atunci putem și vom aștepta cu răbdare. Dacă frații doresc să știe de ce ne-am împotrivit în mod special conduitei fratelui Rutherford, răspunsul se găsește în Zaharia 11:15, care poruncește păstorilor credincioși, ca un singur trup, să pună mâna pe uneltele lui, adică pe toiagul său — învățăturile — și pe nuiua sa — acțiunile și practicile oficiale, adică să le ia, să le discute înaintea poporului Domnului în lumina Scripturilor, a Rațiunii și a Faptelor. Și, cu voia lui Dumnezeu, vom fi plini de zel, cu orice ocazie potrivită, să folosim Sabia Adevărului împotriva brațului acestui uzurpator și împotriva ochiului drept al acestui erorist, până când va înceta să mai fie un păstor în Turma împotriva căreia, potrivit Scripturilor și Faptelor, a păcătuit atât de grav înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

În PT 1920, pag. 129, par. 1 [AP 11, 56, n.e.], am promis să publicăm trei articole despre fratele Rutherford, care, împreună cu articolele de sprijin, aveau să ducă în cele din urmă la îndepărtarea lui din toate relațiile oficiale cu Societatea și cu toate celelalte grupuri ale poporului Adevărului. Acest articol, apărut exact la un an după primul, este al doilea dintre cele trei promise. Suntem siguri că primul articol a convins deja pe unii, a trezit temeri în alții și va mai convinge pe mulți alții de nepotrivirea fratelui Rutherford de a ocupa orice funcție în Turma lui Dumnezeu. Suntem, de asemenea, încredințați că, în mâna Domnului, acest articol își va aduce partea sa de contribuție la același scop — un scop necesar pentru binele Turmei lui Dumnezeu — motiv pentru care ne rugăm ca Domnul să-l grăbească spre împlinirea misiunii sale rânduite Divin.

PT 1921, pag. 119-124

## ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Editorul versiunii românești ad interim: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: Slujirile Stindardul Bibliei (MML),

R. Moldova, or. Chișinău.

email: [stindardul.bibliei@gmail.com](mailto:stindardul.bibliei@gmail.com) site web: [stindardul-bibliei.net](http://stindardul-bibliei.net)